

Přežití 2023 aneb Jaký si to uděláš, takový to máš

Raport týmu Banda Zoufalců

Úvodem

V pořadí již čtvrté Přežití, kterého jsme se zúčastnili ve stejném složení – Vili, Viki a táta. Zase o 365 dní starší a ještě víc motivovanější se letos předvést v lepším světle. Loni to bylo o život, letos jsme chtěli, aby to bylo o pomyslnou bednu :-). Závod se každým rokem mírně mění a nejinak tomu bylo i letos. Hlavní změny byly:

- jídlo se sice opět vážilo, ale tentokrát byla povinnost nést alespoň 3kg jídla na osobu, tedy minimálně 9kg na tým; každý gram jídla doneseného do cíle znamenal bonusové kredity navíc, takže jako vždy tu byla motivace moc nežrat :-)
- tvůrci se vrátili opět k systému povinných bodů (PB) a volitelných bodů (VB), který dává týmům větší volnost v soutěži a strategii
- cíl závodu byl znám po projití povinných bodů
- volitelné úkoly byly rozděleny do kategorií A, B, C – na každém volitelném bodě bylo možné otevřít jen určitý typ dle pokynů v obálce
- závod se odehrával v kopečkách na jihozápad od Vizovic ve Vizovické vrchovině

Trasa týmu Banda Zoufalců

<https://mapy.cz/s/korupeduga>

Přípravy

Pomalou se stává tradicí, že se na Přežití připravujeme na poslední chvíli. Možná to bylo tím, že již víme, do čeho jdeme a tak složení jídla bylo víceméně dané. Zvláště v momentě, kdy jsme nebyli omezení množstvím. Pro lepší skladnost jsme většinu váhy vložili do Coca-Coly, kterou jsme neměli v úmyslu vypít. Přehled jídla i s konečnou bilancí sněženo/ponecháno shrnuji v tabulce níže.

Oproti loňskému roku jsme trochu vytunili vybavení. Kluci dorostli a dostali k Vánocům pořádné krosny, takže náklad se rovnoměrněji rozdělil mezi nás tři. To vyhovovalo hlavně tátovi :-). Taktéž jsme se poučili, že je potřeba zainvestovat do pořádné plachty a tu jsme si také pořídili. Ještě jsme řešili oheň, zda-li brát vařič, či jet celý závod „na studeno“. Nakonec jsme udělali kompromis – vzali jsme skládací lihový vařič a tuze staré (20+ let) tablety hexan-1,6-diaminu (tuhý líh).

Položka	Počet [ks]	Váha [g/ks]	Váha start [g]	Sněženo [ks]	Sněženo [g]	Zůstalo [ks]	Zůstalo [g]
chléb	2	500	1 000	1	500	1	500
polévka velká	1	76	76	1	76	0	0
polévka malá	2	16	32	2	32	0	0
čokoláda	1	80	80	1	80	0	0
sušené jídlo	2	180	360	2	360	0	0
sojový suk	2	50	100	2	100	0	0
kaštany	2	45	90	2	90	0	0
múslí tyčinky	3	35	105	1	35	2	70
múslí sušenky	2	60	120	2	120	0	0
oříšky	2	100	200	2	200	0	0
sýr korbáčik	2	55	110	1	55	1	55
sýr jadel	1	100	100	1	100	0	0
kabanosky	1	100	100	1	100	0	0
čaj	1	32	32	1	32	0	0
gumídci	2	100	200	2	200	0	0
paštika	2	120	240	0	0	2	240
křehké plátky	1	130	130	1	130	0	0
hroznýš	2	36	72	1	36	1	36
coca cola	4	1 500	6 000	0	0	4	6 000
semínka chilli	2	100	200	1	100	1	100
hořčik	1	76	76	0,5	38	0,5	38
CELKEM			9 423		2 384		7 039

Start závodu

Celý závod začal na rozcestníku pod rekreačním střediskem Revika.

Přebíráme dodatečné vybavení od pořadatelů, balík obálek a jdeme na to. Otevíráme startovní obálku, vytahujeme mapu a rozmýšlíme další postup. Na mapě vidíme první povinný bod PB1 kam se musíme dostat, abychom mohli pokračovat v závodě dál. Dále vidíme 13 volitelných bodů. V obálce nacházíme také přehlednou tabulku, kolik dostaneme kreditů, pokud dorazíme na volitelný bod, jak zajistíme důkaz přítomnosti na bodě a jaký typ úkolu tam můžeme plnit (A, B, C).

Jako většina týmů vyrazíme na jihovýchod směr rozhlednu Doubrava, kde se nachází tři body.

Jo a abychom nezapomněli. Novinka letošního roku – průběžný úkol „Vyzývaná“. Jakmile se dva týmy potkají, mohou se navzájem vyzvat na Souboj plameňáků. Týmy mezi sebou vytvoří dvojice, které mezi sebou soupeří. Každý vytvoří plameňáka, tj. stoupne si na jednu nohu a druhou chytne oběma rukama pod kolenem. Dvojice mezi sebou soupeří, kdo dřív donutí toho druhého šlápnout na zem oběma nohama. Soupeřit se dá každou hodinu. Dle úspěšnosti se kredity dělí mezi týmy.

První Vyzývanou zkusíme proti Plaváčkovo týmu cestou na první volitelný bod. Je to drsné a prohráváme v poměru 2:1 :-)

Chladná studna

Dorážíme na první volitelný bod – hojně navštěvovanou kapličku se studánkou – Chladnou studnu. Potvrzujeme si, že tudy šla většina týmů. Rozbalujeme obálku a řešíme první volitelný úkol – Lentilkovaná. Vysypeme krabičku lentilek. Pravidelně se střídáme, každý si vezme jednu lentilku a podle její barvy plní zadaný úkol. Jednoduchý úkol na rozeřtání. Bereme si lentilky tak, abychom se moc nenaběhali a během chvíle mizí všechny lentilky v našich ústech. Tedy až na oranžové – ty se nesmí jíst, ale zahodit s pokřikem „Chemická srajda!“

V obálce je ještě jeden průběžný úkol – když se někde vykoupeme ve vodě, dostaneme extra body. No uvidíme...

Po dvaceti minutách vyrazíme na rozhlednu Doubravu s 400 kredity v kapse.

Rozhledna Doubrava

Tady to již známe. Byli jsme tu kdysi na výletě. Zde se neplní žádný úkol a tak si připisujeme 700 kreditů za průchod. Pokračujeme dál na volitelný bod - Kapli sv. Vendelína. Nálada v týmu je dobrá, jak by také ne, když máme za sebou teprve hodinu závodu :-)

Kaple sv. Vendelína

Opět v menším houfu dorážíme na kapličku sv. Vendelína. Rozbalujeme obálku s úkolem – Pinkaná. Klasický úkol s tenisáky připomínající baseball. Akorát místo pálky člověk používá svoji paži. Vzhledem k tomu, že u kapličky není vhodný terén pro plnění (rozuměj úzká cesta, nalevo i napravo nízké smrčky rostoucí hustě u sebe), vyrážíme s klukama dál po trase až do menšího sedýlka, kde se nám odpalované míčky neztratí.

Volíme bonusovou variantu, kdy mezi nadhazovačem a odpalovačem je vzdálenost osm metrů. Táta je odpalovač, Vili nadhazovač a Viki chytač. Dost dlouho se trápíme, než se nám podaří úspěšný nadhoz, odpal a chycení tenisáku. Nezdá se to, ale při odpalu to docela bolí a usměrnit míč není vůbec jednoduché. Občas se vztekáme, kdy hezký nadhoz zkazí odpalovač a nebo hezký odpal zkazí chytač.

Když už jsme se balili, potkali jsme jeden tým a zkusili jsme znovu štěstí v průběžném úkolu – Vyzývané alias Souboji plameňáků. Opět jsme prohráli v poměru 2:1 :-| Pokračujeme dál a míříme z kopce na další bod nacházející se vzdušnou čarou v půli mezi startem a povinným bodem PB1.

Spletený vrch

Týmy se začínají trhat. Dorážíme na Spletený vrch a opět pitváme obálku. Další zábavný úkol – Kamenovaná. Máme postavit co největší věž z šesti kamenů. Jednoduchý jak facka. Hledáme co největší balvany po cestě, abychom postavili alespoň metr vysokou věž. Daří se nám ze země vytrhnout a převrátit jeden velký balvan a na něj položit další velikánský. Když jsme s prací hotovi, čteme si ještě jednou zadání úkolu. A sakra! Špatně jsme si jej přečetli. Po vybudování věže je nutné nést kameny dokud neotevřeme další dvě obálky – každý člen dva. Bouráme těžce postavenou věž a hledáme o poznání menší kameny, které budeme schopni unést.

Nakonec se nám daří z kamenů postavit věž vysokou 82cm. Jsme na svůj výkon náležitě pyšní a pokračujeme dál. Vzhledem k tomu, že se blíží osmá hodina, pokukujeme po nocležišti. To nacházíme o kousek dál. Plachtu vypneme do „Áčka“ a zkusíme vařit večeri – polévku. Jde to pomalu a strašně to smrdí. Ne polévka, ale ten tuhý líh. Nakonec uvedeme polévku do stavu teplého. Alespoň něco.

Celkem unavení zalézáme do spacáků a brzy usínáme. Ráno se probouzíme do zimy a lehčí mlhy. Shodneme se, že snídani vzhledem k brzké hodině ranní vynecháme. Balíme tábor a vyrážíme dál – čeká nás asi hodinový pochod na další bod a to s kamením z posledního úkolu.

Vysílače Horní Lhota I a II

Sluníčko začalo pěkně péci, když jsme dorazili na další volitelný bod – Vysílač Horní Lhota II. Prakticky nám došly zásoby vody, což bylo nemilé. Volitelný úkol – Přezdívkovaná – je jednoduchý. Do dalšího bodu se musíme oslovovat přezdívkami. Táta je Tupý Obr, Viki Hloupý Honza a Vili Neandrtálec. Než jsme se vydali na další bod – Vysílač Horní Lhota I, táta se vrátil kus cesty a nabral vodu z potůčku. Vzhledem k tomu, že vytékal z luk, bral vodu jen jako rezervní. Kluci se mezitím nasnídali a nabrali síly.

S přezdívkami jsme se vydali dál na další vysílač. Nálada v týmu dobrá.

Druhý vysílač je naštěstí jen kousíček od prvního a ještě k tomu z kopce. Už už zahazujeme kameny, které sebou táhneme od včerejšího večera, ale pak si uvědomíme, že se na tomto bodě neplní žádný úkol a tedy nerozbalujeme obálku. Holt ty šutry musíme nést dál na další volitelný bod – Svatý obrázek.

Svatý obrázek

Bereme to nejkratší cestou. Sestupujeme loukou přímo do Horní Lhoty, procházíme skrz a jdeme k svatému obrázku. Otevíráme obálku s úkolem a první náš komentář je „*To se snad tvůrci pos***i?*“ Z novin máme vytrhnout slova a nebo písmena a složit větu:

„Hlavonožci jsou vývojově nejpokročilejší třída měkkýšů. Všichni jsou aktivní mořští dravci. Patří k nim starobylé loděнки, inteligentní chobotnice, sépie, olihně, obří krakatice a vyhynulí amoniti, belemniti a další. Recentní hlavonožci se dělí na podtřídy čtyřžábřých a dvoužábřých.“

V novinách není ani jediný článek na uvedené téma a tak velmi rychle zavrhuje plnění tohoto úkolu. Raději vyrážíme na povinný bod PB1 a připisujeme si první malus 300 kreditů. Jo a šutry jsme zahodili :-)

Sehrad – Povinný bod 1

Je strašný vedro, ale musíme dál. Sehrad si už také pamatujeme z výletů. Rozděláváme obálku s dalším úkolem a mapou s vyznačeným bodem PB2. Úkol je jednoduchý – v obálce máme klasické pexeso, postupně se máme střídat a hledat dvojice. Když je najdeme, dvojice jdou pryč, pokud ne, musíme jako tým pronést „*Jsmo to ale popletové že si pleteme polohu před námi položených pexes.*“

Úkol plníme pod Sehradem. Během hraní zkusíme pomocí tuhého lihu uvařit instantní těstoviny. Opět to smrdí jak bolavá hnáta. Po chvilce se k nám přidávají turisté – postarší muž a žena. My jim zpříjemňujeme chvíle odpočinku provoláním do popletů, oni nás mučí opékáním špekáčků.

Končí to tak, že rychle dohrajeme pexeso, rozvařené těstoviny končí v malině a my pokračujeme hladoví dál. Nyní nás čeká celkem dlouhý pochod pod Komonec k studánce. Nicméně se rozhodujeme nejít po značené modré stezce, ale krosnout hluboké údolí. Je to sice kratší, ale nic moc na kolena a vše je navíc rozbahněné.

Studánka pod Komoncem

Studánku celkem dost dlouho hledáme, je šikovně ukryta ve svahu v takovém dolíku za hustým kapradím. Nejprve jsme chtěli za studánku označit jen pramen vytékající z bahna, ale nakonec jsme našli opravdickou studánku. Úkol – Saňovaná. Kluci se stávají psy na vodítku. V půli vodítka je půllitrová láhev naplněná vodou a na konci vodítka je vůdce – táta. Cílem je dojít na další bod na mapě aniž by se láhve dotkly země. Vtip je tedy v tom udržovat stejné tempo mezi psy a vůdcem, aby nedošlo k prověšení vodítka. I s ohledem na to, že další bod byl za rohem, plníme tento úkol bez ztráty kytičky.

Studánka U žáby

Opět potkáváme několik týmů. Evidentně nejsme nijak pozadu a držíme s ostatními tempo. Studánka je tu pěkná, upravená a s dřevěnou sochou žáby. Otvíráme další obálku s úkolem – Víčkovaná. Viki komentuje úkol slovem „Klasika!“ . Pomocí víčka máme naplnit vodou půllitrovou láhev, která je vzdálená 10 metrů od zdroje vody. Vtip spočívá v tom, že každou minutu zvolá nehrající člen týmu „*Makejte kůže líné!*“ a zbylí členové musí udělat pět dřepů než budou pokračovat v plnění dál. Úkol plníme bonusově, tj. pouze jeden člen týmu nosí vodu.

Ke konci úkolu začíná mírně mrholit. Že by tradice prudkých bouří na Přežití pokračovala dál?

Kopec Bába

Mrholení neustává, ale co už. Škrábeme se do kopce Bába. Hle, tady to taky známe. Naposledy, když jsme tu byli na výletě tu byla parta teenagerů s hlasitou reprodukovanou hudbou vysoce nekvalitního česko-slovenského rapu. Nyní tu byl pouze motorkář s takovou tou motorkou, kterou vyjedete úplně všechno. No budiž. Žádný úkol se zde neplní a tak rychle mizíme z kopce než se jeho vykácené úbočí promění v blátivou skluzavku.

Zřícenina hradu Starý Světlov

Když dojdeme pod přístřešek pod zříceninou, spustí se neskutečný lijavec. Jsme tu celkem tři týmy. Zatím než doprší, rozbalujeme další obálku s úkolem – Stavěná. Máme za úkol postavit přírodní konstrukci 0,7 metru vysokou tak, aby se na ní udrželi dva členové po dobu nejméně jedné minuty. Úkol si necháváme na později, až nalezneme místo, kde je dost pokácených stromů.

Nakonec se nám daří vcelku úspěšně postavit klasickou hranici. A na třetí pokus ve dvojicích plníme zadání. V týmu se shodujeme, že letošní úkoly jsou celkem v pohodě a až na jeden se dají plnit bez velkého využití síly.

Nejsme sice příliš daleko od PB2, ale v týmu souhlasíme, že dáme ještě jeden úkol a pro dnešek to zabalíme. Bylo pět hodin a my se vydali krossem ke skalám Mlčačky.

Mlčačky

Letos nám velmi pomohlo, že jsme místní kopce již několikrát navštívili. Nejvíce se to projevilo při hledání skal Mlčaček. Táta si překvapivě pamatoval, jak vypadají a kde zhruba jsou. Rozhodli jsme se proto sejít ze značené cesty ve „správný okamžik“ a dojít k Mlčačkám přes hluboké údolí. Sestup to byl náročný a plný malých smrčků skrze, kterými jsme se museli prodírat. A překonání malého potoka si volalo o pohorky plné vody. Ale dali jsme to. No jo, ale bez podrobné mapy jsme nevěděli, jestli jsou Mlčačky dolů po hřebeni a nebo nahoru po hřebeni. Nakonec jsme si tipli správně a šli dolů.

Když jsme k Mlčačkám dorazili, opět začalo pršet. Rychle jsme oblékli pláštěnky, rozbalili obálku a rozhodli se, že další úkol – Rybičkovanou, necháme po cestě až přestane pršet. Přestalo až na kraji cesty do Provodova. Úkol byl zcela určitě nejtěžší ze všech. Měli jsme si z klacku dlouhého 3 metry udělat prut a na něj přidělat provázek s ohnutým hřebíkem (háčkem). Na háček jsme měli postupně chytat kroužky na klíče. Jeden člen týmu byl Operátor – ten držel prut, druhý člen byl Podpora – zhruba uprostřed podepíral prut se zavázanýma očima, poslední byl Navigátor, který naváděl operátora ke kroužkům. Celá sranda začala už hledáním dobrého klacku. První byl příliš ohebný a nedalo se s ním vůbec jemně manipulovat. Druhý byl příliš těžký a nakonec se nám ulomil. Teprve se třetím prutem jsme byli schopni jakž takž plnit úkol. Hned se ukázalo, že Podpora byla úplně k ničemu a jen přidávala další stupně volnosti do již tak komplexního problému chytání kroužků (rozuměj furt třepal s klackem a rušil soustředěnou hodinářskou práci Operátora). Navigátor byl nakonec taky k ničemu, operátor se navedl sám. Nad úkolem jsme strávili celou hodinu a bylo to těžce vydřených 300 kreditů.

Kostel Panny Marie Sněžné

Po náročném úkolu se nám už nechtělo vůbec nic. Šli jsme tedy dál ke kostelu Panny Marie Sněžné – dalšího volitelného bodu, otevřeli obálku s tím, že úkol – Podležovaná – budeme plnit až ráno. K místu na spaní jsme si vybrali louku nad kostelem. Měli jsme tak krásný výhled do údolí a na protější kopec Rýsov, kde se nacházel další povinný bod PB2.

Stavba přístřešku byla komplikovaná, tentokrát jsme postavili pultovou střechu, kterou jsme zajistili klacky. V noci nám přšelo a špatně vypnutá plachta zadržela vodu, která se nám pak vylila na spodek spacáků. Nic hrozného, ale poučení pro příště – lépe vyspádovat plachtu.

Ráno jsme vstali opět v půl sedmé, ohřáli si čaj a spotřebovali tak poslední kostky tuhého lihu. Poté jsme se pustili do úkolu – Podležované. Pokud něco patří k Přežití, pak je to právě tento úkol.

Podlézat ostatní členy mezi nohama. Loni nebo předloni jsme to dělali za vytrvalého deště na asfaltu. Letos nás čekala mokřejší louka a mírně z kopečka. Nakonec uděláme o 2 podlezy navíc než je minimum a pokračujeme dál. Do konce závodu zbývá osm hodin.

Socha sv. Františka Saleského

Kousek od kostela u silnice se nachází odpočívadlo a socha svatého. Zde plníme další úkol – Přeskakovaná. Jde o klasické přeskakování „švihadla“. Celkem musíme udělat 300 přeskoků, ale každá série musí mít alespoň 10 přeskoků. V týmu se lze střídat. Ze začátku nám to vůbec nejde. Provázky co máme jsou příliš lehké a nedaří se je pořádně roztočit. Pomůžeme si a doprostřed přivazujeme dřívko. Hned je to lepší, ale i tak. Vztek, když to zkusíme před desítkou je častý. Vili dá rekord 37 přeskoků a Viki dokonce 41 přeskoků na jeden zátah. Táta byl příliš velký, aby se pod provázek vešel :-). Nakonec odcházíme s 370 přeskoky. A nyní již vzhůru k povinnému bodu PB2 – zřícenina hradu Rýsov.

Zřícenina hradu Rýsov

Bereme to nejkratší cestou a pokoušíme své štěstí. Nezabloudíme? Nakonec ne! V obálce je mapa s umístěním cíle – Altánek na Pindule. Super! Domů to nebudeme mít daleko. Dále je v obálce další „tradiční“ úkol Přežití – Žravá. Aneb sežer nějaké nechutnosti a zkus se nepozvracet. Tentokrát máme k nechutnosti i recept – ó jak milé od pořadatelů :-)

Do půllitrové petky máme dát cibuli, koření a zálivku do salátu. Dále tři různé květy a živočichy. Jdeme do toho. Kytičky bereme ty, co rychle najdeme. Zvířátka ty, co jsou nejmenší. Za oběť padá malý brouček, ještě menší mraveneček a úplně malilinkatý pavouček. Připravujeme pokrm a pak poctivě papáme. Nutno říci, že to vůbec nebylo špatné. Zálivka tomu dodala osvěžující šmrnc. Nejhorší na tom byla cibule, které bylo hodně a pěkně štípala.

Zvažujeme, jak naložíme se zbývajícím časem. Máme zhruba pět a půl hodiny. Výhodou je, že do cíle vede silnice. Nelze zabloudit. Dohodneme se, že si ještě trochu zajdeme a nabereme pár bodů a pak zamíříme rovnou do cíle.

Pomník boje proti fašizmu

Po hřebeni dojdeme k masivnímu kamennému pomníku. V obálce je jednoduchý úkol – Kostkovaná. „Klasička!“, jak by řekli kluci. Šestistěnnou kostkou je nutné alespoň 60x hodit vybrané číslo A. Naopak, když padne vybrané číslo B, je nutné přelézt a podlézt nataženou šňůru mezi stromy. Vyrážíme na další bod – Oberský vrch, kde si dáme jednak oběd a splníme tento úkol.

Oberský vrch

Cesta na vrch měla být jednoduchá, ale nakonec z toho bylo dobrodružné drama, které nám připomnělo bloudění z minulého Přežití. V důsledku těžby dřeva jsme několikrát váhali, jestli stále jdeme správně. Nejistota s každým krokem narůstala a když jsme začali sestupovat do údolí, bylo nám jasné, že jsme kopec museli minout. Naštěstí jsme to riskli a vylezli mimo cestu na vrchol kopce, u kterého jsme zrovna byli. K našemu překvapení a štěstí to byl právě Oberský vrch! Hodně jsme si oddechli a jali se jíst zbytky našich zásob. Během oběda jsme házeli kostkami a plnili zadaný úkol. Nebylo to vůbec jednoduché, statistika se nedá pokořit. Šedesát správných hodů jsme zcela jistě vykoupili šedesáti „špatnými“ hody, které nás donutily dělat přepodlezy přes šňůru. Jednou se nám podařilo hodit správné číslo pětkrát za sebou aniž bychom hodili číslo špatné.

Po krátké diskuzi se rozhodneme neotevírat další obálku s úkolem a raději jdeme do údolí na cestu vedoucí na Pindulu.

Koupání v Březůvkách

Cesta z kopce a dále po silnici je v pohodě. Víme, že máme spoustu času. Otravná jsou projíždějící auta, ale nedá se nic dělat. Za pohodlí se platí. Když projdeme Březůvkami, máme po pravé straně rybník Kapřín. Je nám velmi dobře známý, protože v době Covid-19 se v něm kluci koupali v rámci Koronachallenge. No a jelikož průběžný úkol, který jsme dostali na začátku závodu zněl jasně – vykoupat se – neváhali jsme ani minutu.

Voda byla ledová a špinavá. Ale co, za ty kredity...

Ještě nám stále zbývalo dost času a tak jsme se nakonec rozhodli ještě pro jeden volitelný bod – studánku Sirčenu.

Studánka Sirčena

Již podle názvu jsme věděli, že tuto studánku jsme navštívili při prvním Přežití před čtyřmi lety. Tentokrát jsme se k ní dostávali z opačné strany. Po odbočení z hlavní cesty jsme trochu zabloudili, až nás trochu zbytečně nepříjemně okřikoval nějaký pán, co vlastnil tamní pozemky (tábor Ikaria). Po přečtení dvou plotů a jednoho močálu jsme se dobelhali až ke studánce. Žádný úkol se zde neplní a tak míříme do cíle. Času dost.

Pindula - Cíl

Už nic neriskujeme a míříme po hlavní silnici rovnou na Pindulu, kam přicházíme přesně v 14:00. Jsme druhý nebo třetí tým v cíli. Otevíráme poslední obálku a těšíme se na úkoly pro dříve dorazivší. Ale co to? Žádné úkoly? Trochu zklamání :-). Doufali jsme ještě v nějakou aktivitu a extra kredity a ono nic. Trochu zrada, neboť v každém roce něco v cíli bylo. Mladší členové napříč dorazivšími týmy navrhují, že bychom ještě mohli dát Soutěž plameňáků, ale starší osazenstvo bylo rezolutně proti. Nikdo už neměl sílu se zrakvit :-). Zkontrolujeme tedy zbylé jídlo a počítáme si gramy, které nám zbyly. A odpočíváme. Hodně odpočíváme.

Závěrem

Shodli jsme se, že letos bylo Přežití výrazně jednodušší. Zřejmě dle leitmotivu – „*Jaký si to uděláš, takový to máš.*“, jsme volili konzervativní přístup k závodům. Tím neříkáme, že to bylo špatně. Závod jsme si náramně užili a úkoly byly tradičně hodně pestré. Navíc po závodě zaznělo jasné „*Příště jdeme zas*“. Velké díky tvůrcům za vynaložený čas s přípravou Přežití!